

Nyerges-Zombó Katalin mosonmagyaróvári főigazgató megemlékezése Adamát Lajos tanár úr búcsúztatóján:

Nem egyeztettem ugyan a kollégáimmal, de azt gondolom, hogy nemcsak a magam nevében, hanem egy kicsit az ő nevükben is búcsúzunk Lajostól, és hozzá szeretnék szólni.

Kedves Lajos! „A halál nem oltja ki a fényt, csak eloltja a lámpást, mert megvirradt.” Tagore szavaival búcsúzom tőled. Nem véletlenül, mert te voltál az, aki kezdő tanár koromban megismertetted velem Tagore költészetét. Minden bizonnyal te már igazán ismered a fenti mondat igazságát. „A halál nem oltja ki a fényt, csak eloltja a lámpást, mert megvirradt.”

Felesleges lenne elmondani itt most, hogy milyen ember voltál, hiszen akik itt vagyunk, mindannyian ismertünk, pontosabban inkább láttuk a sokféle arcok közül valamelyiket. Az életed legerősebb tanítása számomra az, hogy az ember sokkal több annál, mint amit első pillantásra látunk. Nem volt könnyű megérteni téged. Sokszor tűnhettél szűkszavúnak, távolságtartónak, sőt akár mogorvának, nem volt könnyű hozzád közel kerülni. De akiknek sikerült, legyen szó kollégákról, diákról, azok meglátták a benned rejlő mélységet, érzékenységet, a tanári és lelkipásztori hivatás melletti elkötelezettséget és a szerethető emberi játékosarcot, például amikor túrázás közben Te tudtál egy rövidebb utat, amely persze sosem volt rövidebb, vagy amikor bármire igent tudtál mondani, ha kórus, vagy színdarab próbáról volt szó, vagy amikor visszafogott, de belső derűvel és komolysággal vettél részt a csapatépítő tréningek játékaiban. Sokszor volt bosszantó számukra, hogy az iskolai szabályok, olykor szűknek bizonyultak Neked. Nem mindig a megszokott és elvárt utat jártad.

A tudás embere voltál. A matematika, a fizika, az informatika és a zene világában otthonosan mozogtál, és ebben a világban kerested és találtad meg a rendet, az igazságot, a bizonyosságot.

„A halál nem oltja ki a fényt, csak eloltja a lámpást, mert megvirradt.” A lámpás lehet, hogy kialudt, de a fényed tovább él köztünk. Tovább él azokban a diákokban, akiknek tehetséggondozását vagy felzárkóztatását vállaltad, akik számára mindig megszólítható voltál, azokban a gondolatokban, amelyeket elindítottál bennünk, a még általad betanított gitáros együttes áldozatkész szolgálatában, az általad összeadott házaspárok szerelmében, megszámlálhatatlanul sok emlékből és sok-sok csendes kapcsolódásban, amelyek talán csak kevesek számára voltak láthatók, de annál mélyebbek voltak. Csendes jelenléted súlyát utólag érezzük igazán, amikor már hiányod súlya nehezedik ránk. Hiányod ott van az iskolaudvar és a folyosó magányában, a tantestületi értekezlet utolsó padosorában, az informatika terem bántóan üres

előterében, a rendházi folyosó nyomasztó csendjében, az üres hamutartóban, és most már, Lajos, nincs basszusunk a tanári kórusban.

Kedves Lajos, fáj a szívem és mosolyognom is kell, mert biztos vagyok benne és te is tudod, hogy ebben a teremben mindannyiunknak van egy-egy olyan kedves története Rólad, amit illetlenség lenne most elmesélni.

Nyugodj békében!